

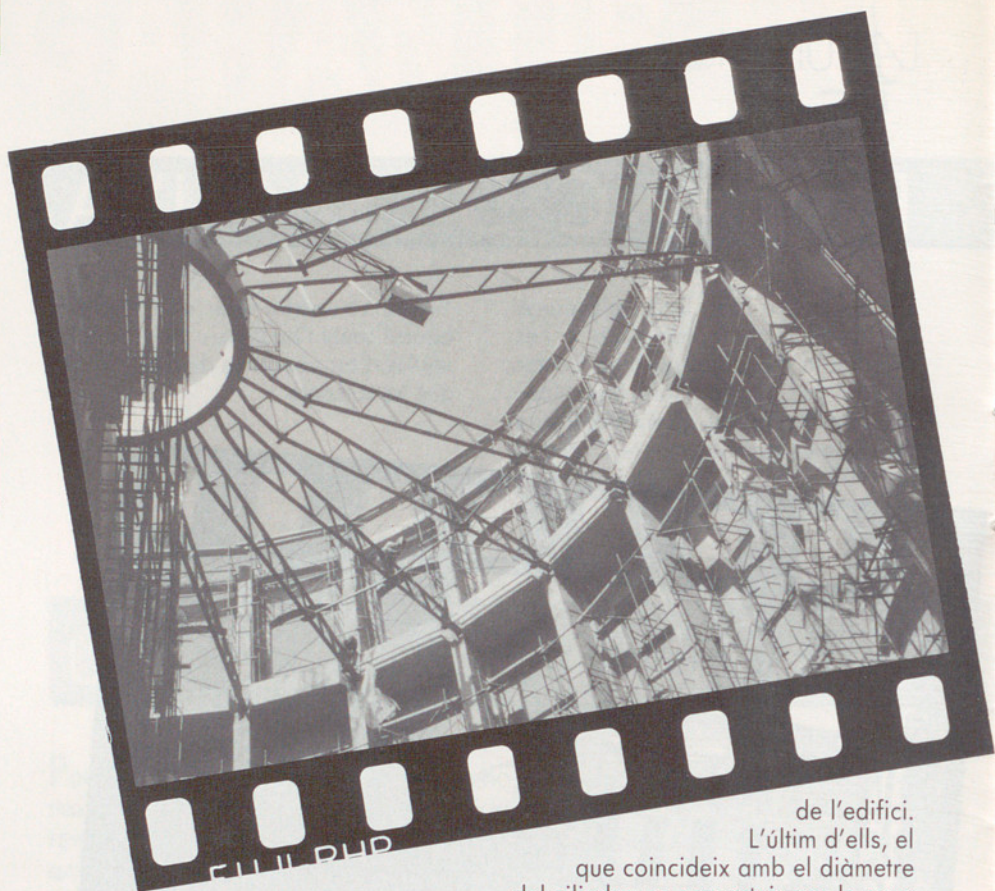
es va fer una construcció més autònoma. L'edifici alt i aïllat resol la mitgera simplement pel fet d'amagar-la visualment, la conseqüència que l'edifici tingués el màxim volum es confiava al buit del pati d'operacions, situat en el centre del cilindre i que ocupa tota la seva alçada. Les dependències auxiliars se situen en diferents nivells; din-

EL BANC D'ESPANYA

tre la corona circular que l'envolta. Segons el criteri dels autors del projecte, resultava antipàtic, dintre d'aquesta geometria, resoldre en planta les petites dependències. Per aquest motiu l'interior es va definir com un cos prismàtic de diverses plantes. Juxtaposat a un espai cilíndric buit. Només l'últim nivell del prisme té encara directrius corbes. Però el programa permet col·locar-hi una gran sala de descans que ofereix poques dificultats per tal de ser resolta amb aquest perímetre.

Així és com va començar a agafar cos aquesta contradicció entre l'exterior i l'interior. Perquè des del carrer s'entén l'edifici com un cilindre complet al qual se li acobla un cos més baix de directrius prismàtiques i evidentment aquesta imatge no correspon amb l'organització interior.

La idea constructiva de l'edifici era en aquesta fase molt rudimentària. En planta es distingien una sèrie de murs més o menys calats, paral·lels a la façana de Bonastruc de Porta i que van entrant cap a l'interior

de l'edifici. L'últim d'ells, el que coincideix amb el diàmetre del cilindre, es converteix per la seva posició en una important façana interior. Amb el seu estudi va començar a concretar-se la manera en què l'edifici seria construït.

Des del pati, la successiva superposició de làmines paral·leles i calades i en convenciment que els dintells fossin arcs, la riquesa visual d'un espectador en moviment seria més gran.

En els primers tempteigs apareixen els dintells que donen més transparència en planta baixa. Inicialment es treballava amb bigues de formigó de perfil inferior arquejat, però finalment es va optar per construir tot l'edifici amb murs i arcs de rajol.

Aquesta decisió va conduir a què la planta anés evolucionant en el sentit d'abandonar els murs paral·lels per definir-se com a caixes rectangulars contigües.

La geometria que exigeix aquesta opció constructiva es fa aparent en tot l'interior de l'espai i es constitueix en un dels seus exponents expressius més importants. Les façanes en les plantes definitives tallen amb gran llibertat l'estricta ordre interior.

En estudiar en rajol el gran mur corbat del pati d'operacions se li van afegir una sèrie de contraforts per evitar el seu pandeig. Aquests elements s'han aprofitat per sostenir una gelosia ceràmica penjada. El seu objectiu és del de tamisar la llum natural i il·luminar tènue i per reflexió els fons dels espais entre contrafort. Així s'evita la contrallum de les grans finestres sobre el mur cilíndric i una llum més subtil envoltarà tot l'espai.

La coberta de l'edifici va passar també per diverses solucions, una amb